

1. fejezet

A rendőr pontosan négy perccel azelőtt szállt ki a kocsijából, hogy meglőtték. Olyan vonakodva mozgott, mintha előre tudná, mi lesz a sorsa. A vállát nekifeszítette a beragadt ajtónak, nagyot taszított rajta, lassan elfordult a kopottas huzatú ülésen, és mindkét talpát a járdára rakta. Aztán két kézzel belekapaszkodott az ajtó keretébe, és kikászálódott. Egy pillanatra megállt a tiszta, hideg levegőben, aztán becsapta az ajtót. Még egy másodpercig mozdulatlan maradt, aztán előbbre lépett, és a fényszóró mellett nekitámaszkodott a motorház-tető oldalának.

A kocsni egy hétéves Chevy Caprice volt, fekete, jelzés nélküli, de három rádióantenna is meredezett róla, és sima, krómozott keréktárcsái voltak, nem dísz tárcsák. A legtöbb rendőr esküszik rá, hogy a Caprice a legjobb autó, amelyet a rendőrségnél valaha is használtak. Úgy tűnt, ez a fickó is osztja ezt a véleményt. Úgy festett, mint egy veterán civil ruhás rendőr, aki ugyan egész járműflottából válogathat, mégis egy ősrégi Chevyvel jár, mert így tartja kedve. Mintha fütyülne az új Fordokra. Már a tartásából is egyértelműen látszott ez a fajta régimódi nyakasság. Idősebb férfi volt, széles vállú, testes, egyszerű, sötét, nehéz gyapjúszövetből készült öltönyben. Magas volt, de kicsit görbén tartotta magát. Elfordította a fejét, végigtekintett az úton észak felé, aztán dél felé, majd vastag nyakát nyújtogatva a vállá fölé hátranézett, az egyetem kapujának irányába. Úgy harminc méterre lehetett tőlem.

Az egyetem kapuja pusztán jelképes szerepet töltött be. Két magas, téglából rakott kapuoszlop emelkedett a tágas, szépen ápolt pázsiton a járda mellett. Az oszlopokra erősítve két magas kapuszárny, cirkalmas mintázatban meghajlított és csavart kovácsoltvas rudakból. Feketén csillogott, mintha frissen lenne festve. Valószínűleg minden

tél végén átfestik. Semmiféle biztonsági funkciója nem volt, aki ki akarta kerülni, egyszerűen áthajthatott a pázsiton, mivel kerítés nem volt, és a kapu egyébként is tárva-nyitva állt. Egy felhajtó indult mögötte, a két oldalán úgy két és fél méterenként térdig érő vascolöplők sorakoztak. A kapu két szárnya hozzá volt erősítve két ilyen cölöphöz. A felhajtó egy csoport patinás téglalapú felé kanyargott, amelyek úgy száz méterrel beljebb álltak. Az épületek cserepes tetején moha nőtt, és magas fák vették körbe őket. A felhajtót meg a járdát is fák szegélyezték. Mindenféle fák. A leveleik épp kezdtek zsendülni, apró, még összegöngyölgött friss hajtások zöldelltek rajtuk. Hat hónap múlva már nagyok lesznek, vörösek, barnák és arany színűek, és mindenfelé nyüzsögnek majd a fotósok, akik az egyetem prospektusa számára készítenek fényképeket.

A rendőr és a kocsija mögött húsz méterrel egy piros kisteherautó parkolt az utca túloldalán, szorosan a járda szegélye mellett. Az orra felém nézett, tőlem ötven méterre állt. Meglehetősen kirítt a környezetből. Kopottas volt, a nagy első ütközön látszott, hogy a horpadások jó párszor ki lettek kalapálva rajta. A kocsiban két férfi ült: fiatalok, magasak, szőkés hajúak. Csak üldögéltek, teljesen mozdulatlanul, és előrefelé bámultak. Nem néztek a rendőrré, és rám sem.

Én tőlük délre helyezkedtem el. Egy jellegtelen, barna áruszállító furgonnal parkoltam le egy zenebolt előtt. Az a fajta bolt volt, amilyen sűrűn előfordul az egyetemek közelében. Használt CD-k voltak kirakva egy állványra a járdára, a kirakatban poszterek, olyan bandák koncertjeit hirdetve, amelyekről senki sem hallott. A furgon hátsó ajtaját nyitva hagytam. Dobozok álltak benne. A kezemben szállítóleveleket tartottam. Kabátot viseltem, mert hideg áprilisi reggel volt. Meg kesztyűt, mert a feltépett dobozokból fémkapcsok álltak ki. Pisztoly is volt nálam, ahogy általában máskor is. Mint mindig, most is a nadrágom övrészébe volt dugva, hátul, elrejtve a kabát alatt. Colt Anaconda, nagy, rozsdamentesacél revolver, .44-es Magnum töltény való bele. Harmincnégy centi hosszú, és majdnem két kilót nyom. Ha rajtam múlik, én nem ezt választottam volna. Kemény volt, nehéz, hideg, állandóan éreztem a jelenlétét.

Megálltam a járda közepén, felnéztem a papírokból, és meghalottam, hogy kicsit messzebb felberreg a piros kisteherautó motorja. Nem indult el, csak állt a járdaszélen, és járatták a motorját. Hideg volt

a levegő, a kora reggeli utca kihalt. Beléptem a furgonom mögé, és a bolt mellett elnéztem az egyetemi épületek felé. Észrevettem, hogy egy fekete Lincoln limuzin várakozik az egyik előtt. Két férfi ácsorgott mellette. Száz méterre voltak tőlem, de még ilyen messziről sem úgy néztek ki, mintha limuzinsofőrök lennének. A limuzinsofőrök nem kettesével járnak, nem ilyen fiatalok és izmosak, és nem figyelnek ilyen feszült éberséggel. Ezek a fickók nagyon úgy festettek, mint a testőrök.

Az épület, amely előtt a Lincoln állt, kollégiumnak látszott. A nagy fakapu fölött görög betűk álltak a diákszövetség nevével. Figyeltem, ahogy nyílik a kapu, és kilép egy fiatal, vékonydongájú fiú. Egyetemistának nézett ki. Hosszú, kócos haja volt, és úgy öltözködött, mint egy hajléktalan csavargó, de a kezében egy fényes, drágának tűnő bőrtáskát vitt. Az egyik testőr figyelt, amíg a másik kinyitotta a kocsiját. A vékony srác bedobta a táskáját a hátsó ülésre, aztán ő is beült. Becsapta maga után az ajtót. Hallottam a csattanást, tompán és halkán, száz méterről is. A testőrök körbenéztek, aztán mind a ketten beültek előre, és egy pillanattal később már indult is a kocsijuk. Harminc méterrel mögötte lassan elindult ugyanabba az irányba egy járőr-kocsi is, nem mintha a Lincolnt kísérné, hanem mintha csak egész véletlenül épp arra járt volna. Két rendőr ült benne. Elnyúltak az ülésen, céltalannak és unottnak látszottak.

Levettem a kesztyűmet, és bedobtam a furgon hátuljába. Kiléptem az útestre, ahonnan jobban láttam. A Lincoln közepes sebességgel közeledett a felhajtón. Feketén, fényesen, makulátlanul csillogott, rajta rengeteg krómozott díszítés. A járőr-kocsi közvetlenül a nyomában haladt. Megálltak a kapunál, aztán balra kanyarodtak, és elindultak déli irányba, a fekete rendőrségi Caprice felé és felém.

Ami ezután történt, nyolc másodpercbe telt, de olyan volt, mint ha egyetlen szempillantás alatt zajlott volna le.

A kopott, piros kisteherautó, amely húsz méterrel hátrább állt, hirtelen elindult a járdaszegélytől. Felgyorsított, beérte a limuzint, és épp a Chevy mellett előzte meg. Harminc centire húztak el a kocsinál álló rendőr lába mellett. Aztán a sofőr felgyorsított, élesen elfordította a kormányt, és az útközőrács bal sarka nekivágódott a Lincoln elülső lökhárítójának. A kisteherautót vezető férfi még jobban a gázba taposott, és lekényszerítette az útról a limuzint az útpadkára. Fűcsomók

repültek a Lincoln nyomában, ahogy egyenesen nekiment egy fának. Hatalmas csattanás hallatszott, behorpadó fém csikorgása, a reflektorok üvege betört, és óriási gőzfelhő szállt fel a motorból. A fa aprócska zöld levelei megrázkódtak a mozdulatlan reggeli levegőben.

Aztán a két férfi kipattant a piros kisteherautóból, és lövöldözni kezdtek. Fekete géppisztoly volt náluk, és a Lincolnra lőttek. Fűlsiketítő volt a lárma, és láttam, ahogy ívben záporoznak a töltényhüvelyek az aszfaltra. Aztán a két férfi odarohant a limuzinhoz, és feltépték az ajtaját. Egyikük behajolt hátulra, és kirángatta a vékony srácot. A másik elöl állt, és tovább lövöldözött. Majd bal kezével a zsebébe nyúlt, és elővett valami gránátfélét. Bedobta a Lincolnba, aztán becsapta az ajtót, megragadta a társát, meg a fiút is a vállánál fogva, és lerántotta őket maga mellé a földre. A Lincoln belsejében hatalmas, vakító fényű robbanás. Mind a hat ablak szilánkokra tört. Több mint száz méterre voltam onnan, de éreztem a robbanás erejét. Mindenfelé repkedtek az üvegszilánkok, szivárványosan megcsillanva a napfényben. Aztán a fickó, aki a gránátot dobta, feltápáskodott, és odarohant a piros kisteherautó anyósülés felőli oldalához, a másik odarángatta a fiút, belökte, és ő is beszállt utána. Az ajtók becsapódtak, láttam, hogy a fiú ott szorong kettőjük között a középső ülésen, az arcán rettegés. Falféher volt a sokktól, és a piszkos szélvédőn keresztül azt is láttam, hogy a szája néma sikolyra nyílik. Láttam, hogy a sofőr indít, hallottam, hogy a motor felbőg, és kerekek csikorognak, aztán a kisteherautó száguldva elindult, egyenesen felém.

Egy Toyota volt. Láttam a nagybetűs TOYOTA feliratot a hűtőrács fölött. Magas volt a felfüggesztése, és jól ki lehetett venni az elején a nagy, fekete differenciálművet is. Akkor volt, mint egy futball-labda. Négykerék-meghajtású jármű volt, nagy, vastag gumikkal. Mindenfelé horpadások éktelenkedtek rajta, a festése kopottas volt, és az egész autó olyan koszos, mintha le sem mosták volna, amióta lejött a gyárban a futószalagról. Egyenesen felém száguldott.

Alig egy másodpercem volt, hogy döntsek.

Villámgyorsan a kabátom alá nyúltam, és előkaptam a Coltot. Nagyon gondosan céloztam, és egyszer rálöttem a Toyota hűtőrácsára. A hatalmas revolver villant egyet, nagyot dörrent, és óriásit rúgott a kezemben. A .44-es lövedék szétzúzta a hűtőt. Megint tüzeltem, a bal első kerékre. Szét is lőttem, szanaszét spricceltek a fekete gu-

midarabkák. A Toyota félrecsúszott, és megállt velem szemben, úgy tíz méterre. Behúzódtam a saját furgonom mögé, becsaptam a hátsó ajtót, aztán kiugrottam a járdára, és megint lőttem, a bal hátsó ke- rékre. Ezt is eltaláltam, megint gumidarabkák záporoztak mindenfe- lé. A furgon ferdén a bal oldalára zökkent. A sofőr feltépte az ajtót, kizuhant az úttestre, aztán fél térdre tápáskodott. A bal kezében tartotta a fegyverét, de gyorsan átdobta a másikba. Én megvártam, amíg nagyjából biztos voltam benne, hogy rám akar célozni, aztán a bal kezemmel megtámasztottam a jobb alkaromat, hogy megtartsa a Colt kétkilós súlyát, és gondosan céloztam, a teste közepére, ahogy valamikor régen tanultam, és meghúztam a ravaszt. A férfi mellka- sából hatalmas vérfelhő spriccelt szét. A vékony fiú mereven ült a Toyotában, és döbbenet, rémületen bámult. A másik fickó kipattant, és a motorházat megkerülve felém igyekezett. A pisztolyát rám sze- gezte. Kicsit balra fordultam, egy pillanatig vártam, megtámasztottam a karomat. A mellkasára céloztam. Lőttem. Ugyanaz az eredmény. A hátára zuhant, a lökhárító mögött, és vörös párafelhő szállt fel a levegőbe.

A vékony fiú most megmozdult. Odarohantam hozzá, és az első fickó holttestén átlépve kirángattam. Visszarohantam vele a saját fur- gonomhoz. Szinte teljesen bénult volt a sokktól és a zavarodottságtól. Belökdöstem az első ülésre, becsaptam az ajtót, aztán megfordultam, és a másik üléshez siettem. A szemem sarkából láttam, hogy egy har- madik fickó siet felém, és épp a kabátja zsebébe nyúl. Magas, testes alak, sötét színű ruhában. Megtámasztottam a karomat, és lőttem. Ugyanaz a vörös robbanás mellkastájon. A rendőr a Chevyből. Azért nyúlt a zsebébe, hogy előhúzza a jelvényét. A kopottas bőrtokban lapuló aranyozott jelvény kirepült a kezéből, megpördült, és kemény koppanással a járdára pottyant, épp a furgon előtt.

Az idő mintha megállt volna.

Rámeredtem a rendőrrre. A hátán feküdt, a járda szélén. A mell- kasa egyetlen tátongó, vörös seb. Minden csupa vér. A szíve már nem pumpálta a vért, semmi jele nem volt szívverésnek. Az ingében hatal- mas, cakkos szélű lyuk. Teljesen mozdulatlan volt. A feje félrecsuklott, az arca az aszfalton feküdt. A karja széttárva, a kezén kirajzolódtak a halványkék erek. Élesen láttam az úttest feketeségét, a fű eleven zöldjét, az ég ragyogó kékségét. Hallottam a szellő susogását a frissen

kihajtott levelek között, miközben még mindig ott visszhangoztak a fülemben a pisztolylövések. Láttam, hogy a vékony fiú mereven bámul ki a furgon szélvédőjén, a földön heverő rendőrré, aztán rám. Láttam, hogy az egyetemi járőr kocsi épp kifordul balra a kapun. Lassabban hajtottak, mint ahogy indokolt lett volna. Közben tucatnyi lövés hangzott el. Talán amiatt aggódtak, hogy meddig terjed a hatáskörük, és beleavatkozhatnak-e. Láttam az arcuk rózsaszín foltját a szélvédőn keresztül. Felém fordultak. A kocsi talán huszonöt kilométer per órával. Rápillantottam az úttest szélén heverő aranyszínű jelvényre. A fémrészek már egész simára koptak a sok használatból. A furgonra néztem. Mozdulatlanul álltam. Egyvalamit megtanultam, már nagyon régen: azt, hogy elég könnyű lelőni egy embert. De visszacsinálni már semmiképpen sem lehet.

Hallottam, hogy a járőr kocsi lassan közeledik, a kerekei alatt megcsikordultak az aszfalra szóródott kavicsok. Egyébként néma csönd volt. Az idő újból megindult, és egy hang a fejemben azt üvöltötte, *nyomás, nyomás, nyomás*, és én futásnak eredtem. Bemásztam a furgonba, ledobtam a pisztolyt a középső ülésre, indítottam, és egy hajtúkanyarral visszafordultam, olyan élesen, hogy a furgon szinte felágaskodott két kerékre. A fiú ide-oda zötykölődött az ülésen. Irányba állítottam a furgon orrát, rátapostam a gázpedálra, és nekivágtam az útnak dél felé. Nem sokat láttam a visszapillantó tükörben, de azt igen, hogy a járőr kocsin kigyullad a kék fény, és a rendőrök egyenesen utánam erednek. A fiú némán ült mellettem, a szája tátva. Igyekezett kapaszkodni, hogy ülve tudjon maradni. Én csak arra figyeltem, hogy olyan gyorsan hajtsak, ahogy tudok. Szerencsére nagyon kicsi volt a forgalom. Álmos New England-i kisváros, kora reggel. Felpörgettem a motort száz fölé, olyan szorosan markoltam a kormányt, hogy a kézfejem a csontok is kifehéredtek, és csak bámultam mereven előre az útra, mintha nem akarnám látni, mi van mögöttem.

– Milyen messze vannak? – kérdeztem a fiútól.

Nem felelt. Teljesen bénult volt a sokktól. Behúzódott a sarokba, olyan messze tőlem, amilyen messze csak lehet. A tetőt bámulta. A jobb kezével az ajtóba kapaszkodott. A bőre fehér volt, az ujjai hosszúak.

– Milyen messze vannak?! – kérdeztem újból. A motor hangosan bőgött.

– Megölt egy rendőrt – szólalt meg a fiú. – Az az öreg rendőr volt, tudja?

– Tudom.

– Lelőtte.

– Véletlen baleset – mondtam. – Milyen messze vannak?

– Épp a jelvényét vette elő.

– *Milyen messze vannak?*

A fiú összerezett, megfordult, és kicsit lejjebb húzta a fejét, hogy kilásson a furgon kis hátsó ablakán.

– Harminc méterre – mondta bizonytalanul és ijedten. – Nagyon közel. Az egyik kilóg az ablakon, a kezében pisztoly.

Ebben a pillanatban meg is hallottam a pisztolylövés pukkanását a nagy motorzúgásban. Felkaptam az ülésről a Coltot, aztán visszajtettem. Üres volt. Hatszor lőttem vele. A hűtőrács, a két kerék, a két fickó. Meg a rendőr.

– Nyisd ki a kesztyűtartót – mondtam.

– Meg kellene állnia – mondta a fiú. – Elmagyarázni, mi történt. Csak nekem akart segíteni. Véletlen volt. – A fiú nem nézett rám, kibámult a hátsó ablakon.

– Agyonlöttem egy zsarut – feleltem kimért hangon. – Őket csak ez érdekli. Nem kíváncsiak másra. Nem fogja érdekelni őket, miért vagy hogyan történt.

A srác nem felelt semmit.

– A kesztyűtartót! – mondtam újból.

Megfordult, és ügyetlenül kinyitotta a kesztyűtartót. Egy másik Anaconda Colt hevert benne, pontosan ugyanolyan. Fényes, rozsdamentes acél, megtöltve. Elvettem a fiútól, és teljesen letekertem az ablakot. A hideg levegő szélviharként süvített be. A szél magával hozott egy újabb pisztolydörrenést is, amely közvetlenül mögülünk jött, kemény és határozott csattanással.

– A francba! – mormoltam.

A fiú hallgatott. Lövések záporoztak egymás után, sorozatban, de egyik sem talált.

– Kuporodj le! – szoltam rá a fiúra.

Oldalra csúsztam, amíg a bal vállam teljesen neki nem nyomódott az ajtónak, a jobb karomat kinyújtottam, kidugtam a pisztolyt az ablakon, és hátrafelé célozva lőttem. A fiú döbbenet bámult rám,

aztán lecsúszott, az ülés elé kuporodott, és a karját a fejére szorította. Egy másodperccel később szétrobbant a furgon hátsó ablaka. A lyuk helyzetéből ítélve a golyó ott csapódhatott be, ahol az előbb még a fiú feje volt.

– A francba! – morogtam újból. Az út szélére húzódtam, hogy jobb szögből tudjam viszonzni a tüzet. Megint lőttem.

– Szükségem lenne rá, hogy hátrafelé figyelj – mondtam. – De ne dugd ki a fejed, maradj lekuporodva, amennyire tudsz.

A fiú nem mozdult.

– Gyerünk, mozgás! Figyelned kell hátra!

Kicsit feljebb csúszott, amíg a feje annyira magasra került, hogy kilásson hátul. Észrevette a kitört hátsó ablakot, és láttam, hogy tudja, éppen a fejét találta volna el a golyó.

– Kicsit lassítok – mondtam –, hagyom, hogy megelőzzenek, úgy könnyebb rájuk lőni.

– Ne csinálja ezt – kérte a fiú. – Még mindig helyre lehet hozni.

Nem vettem róla tudomást. Lassítottam, talán nyolcvanra, és jobbra húzódtam, mire a járőrkeci azonnal balra húzódott, hogy oldalról mellém hajtsen. Kilőttem rá az utolsó három golyót. A szélvédője széttört, és átcsúszott az út túloldalára, mintha eltaláltam volna a sofórt, vagy az egyik kerék kilyukadt volna. Nekiment a túloldalon az útpadka szélének, áthajtott néhány örökzöld bokron, aztán eltűnt a szemem elől. Ledobtam az üres fegyvert magam mellé az ülésre, visszatekertem az ablakot, és keményen a gázra léptem. A fiú nem mondott semmit, csak bámult hátrafelé. A törött ablakon át beáradó levegő furcsa sívító hangot adott.

– Oké – mondtam kifulladásra. – Ezt megúsztuk.

A fiú szembefordult velem.

– Maga megőrült.

– Tudod, mi történik azokkal, akik zsarukat lőnek le? – vágtam vissza.

Erre nem tudott mit felelni. Némán hajtottunk tovább talán fél percig, úgy nyolcszáz méteren keresztül, mereven előrebámultunk a szélvédőn át, mintha megbabonáztak volna mindkettőnket. A furgon belseje lőportól bűzlött.

– Véletlen baleset volt – mondtam. – Már úgysem tudom feléleszteni. Jobb egyszerűen elfelejteni.